

Χρήστος Κ. Κωτάκης

Σημείωμα κριτικής:

Το πέρασμα από τον τοπικό ακαδημαϊσμό στον ακαδημαϊκό ολοκληρωτισμό;

**Ένα μικρο-αστικό ελληνικό επίτευγμα και ο ρεαλιστικός
καθρεπτισμός μίας δυστοπίας σε ουτοπία.**

στην ελισσάβετ

Παραδοσιακά, το επίπεδο ποιότητας της ελληνικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι άριστο για τα ευρωπαϊκά τουλάχιστον δεδομένα. Εντούτοις, το ελληνικό πανεπιστήμιο διαχρονικά στηρίζει τους μέτριους, ως ρυθμιστική ικανότητα του δημοσίου χαρακτήρα που αφορά τον κρατικό μηχανισμό, έχοντας ως αποτέλεσμα οι άριστοι να εμπλουτίζουν το ερευνητικό δυναμικό της διασποράς, σε μακροχρόνια κλίμακα. Αυτή η έλλειψη δεξαμενής καινοτόμων ιδεών υποβάθμισε τις δυνατότητες προς αναζωογόνηση και συνεπή αναδιάρθρωση της δομικής ταυτότητας του πανεπιστημίου.

Επίσης, ο συντεχνιακός χαρακτήρας των εργατικών συνδικάτων μέσα στα ακαδημαϊκά ιδρύματα οδήγησε στην απώλεια συνείδησης προς εκδημοκρατισμό των μέσων παραγωγής και την αντίστοιχη αναδιανομή τους. Συνεπώς, θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι το πανεπιστήμιο στους μοντέρνους καιρούς αιμορραγεί τούτου του κοινωνικοπολιτικού του προσώπου αν λάβουμε ιδιαίτερα υπόψη ότι η μη βέλτιστη διαχείριση ευρωπαϊκών κονδυλίων τις δύο τελευταίες δεκαετίες, έχει ως συνέπεια τα ερευνητικά ιδρύματα να πράττουν ωσάν μικρο-μεσαίες επιχειρήσεις, οι οποίες καπηλεύονται το θεσμικό πλαίσιο του αυτοδιοίκητου.

Όλα τα παραπάνω στοιχεία συνηγορούν στη χαμένη αξιοπρέπεια αυτού του άλλοτε σεβάσμιου χώρου αφού όχι μόνο δεν συνεισφέρει σε καταλυτικές ζυμώσεις που προάγουν την διάχυση γνώσης αλλά υποκαθιστούν ένα σύστημα παραπαιδείας από μεσήλικες διδάσκοντες υπό την ταυτόχρονη προκλητική ανέχεια των φοιτητών. Συνοψίζοντας, η νοοτροπία του παθητικού ραγιαδισμού, δεν επιτρέπει την επαναδιαπραγμάτευση της αυτονομίας του όταν μάλιστα αρνείται να συνεργαστεί τόσο με πρωτοβουλιακές κινήσεις από νέους του επιχειρηματικού τομέα όσο και να ενσωματώσει δωρεές για επενδύσεις αναδόμησης, με όραμα νέες υπηρεσίες.

Αντί αυτού, ενισχύεται η μισθωτή σκλαβιά και μία πουριτανική φιλοσοφία η οποία διαφημίζει ένα αφιλόξενο κλίμα απολυταρχισμού και εκπαιδευτικής ασυνέχειας. Επιπρόσθετο εμπόδιο στην εξελισσιμότητα, αποτελεί η διατήρηση μετα-μαρξιστικών στοιχείων, τα οποία συνεισφέρουν στην ύπαρξη μονοπωλίων (λ.χ. εκδοτικοί οίκοι επιστημονικών συγγραμμάτων) και αντίστοιχων πολυεθνικών προμήθειας αναλωσίμων, με στόχο το κέρδος. Η αξιολόγηση της

κατάστασης γίνεται χειρότερη αν αναλογιστούμε ότι ο μη παιδαγωγικός μετασχηματισμός της διδασκαλίας ευνοεί την φτωχοποίηση της δημιουργικότητας και τον αποπροσανατολισμό οραμάτων.

Υπάρχουν βαλβίδες εκτόνωσης; Ίσως η οριζοντιοποίηση των σχέσεων βάσει συνεργατισμού, έχει ένα ηθικό πρόταγμα έναντι αυτών των οικολογικών ανωμαλιών. Η εφαρμογή της λογικής του ελευθεριακού σοσιαλισμού αναδύεται ως πιθανή λύση. Η διάνοιξη τούτου του δρόμου δύναται ν' ανασκάψει την «κοινοτική» προσωπικότητα της ακαδημίας έναντι της *αναλυτικής* σεξιστικής συμπεριφοράς που υποθάλλει την πρακτική του νεοφασισμού όσον αφορά τον τρόπο λήψης αποφάσεων του σύγχρονου πανεπιστημίου.

Έτσι λοιπόν, η επιστήμη, η τέχνη και τα γράμματα απαιτούν ένα διαλεκτικό αναστοχασμό με τη φύση. Προς αυτήν την κατεύθυνση, το σμίλεμα των κατάλληλων μεθολογικών εργαλείων και γλωσσικών προτύπων θα μπορέσουν ν' αναδείξουν (ξανά) την κοινωνική προβολή (γεωμετρ. όρος) του πανεπιστημίου, με επίκεντρο τον άνθρωπο. Καταληκτικά, η ιχνηλάτηση i) απλότητας και ii) ελευθερίας στις φυσικές επιστήμες θα συνθέσει μία δικλείδα αξιοκρατίας προς μία εναλλακτική πολλαπλότητα η οποία θα μεταβάλει αέναα την κλιμακωτή ανύψωση του διεθνικού πνεύματος, με έμμετρο κίνητρο τις κοινωνικές αναγκαιότητες.

Ο Δρ. Χρήστος Κ. Κωτάκης κατάγεται από τη Σάμο. Είναι δοκιμογράφος και πολιτικός ακτιβιστής. Μαζί με τον παιδαγωγό κ. Χαράλαμπο Ουσταμανωλάκη, εισήγαγε το πρωτότυπο διεργασίας για μία **ελευθεριακή ακαδημία**, κατά τις εργασίες του Πανελληνίου Συνεδρίου Βιοεπιστημόνων (Αθήνα, 2014).